

[Justitsministeren.]

valgsbehandlingen ved at sige, at vi over for professor Gormsen og dr. Henningsen rejste det spørgsmål, om det var muligt at sige, hvornår vi får lidt fastere grund under fødderne. Specielt spurgte jo det ærede medlem direkte professor Gormsen — jeg beklager, hvis jeg røber noget, jeg ikke bør røbe —: ser det anderledes ud om 5 år? Det er klart, at det turde professoren ikke svare på. Men forholdet har jo altså været dette, og det har allerede fra begyndelsen været tilkendegivet, at man i regeringspartierne havde et ønske om straks at gå dette skridt videre, idet man henholdt sig til den argumentation, der var fremført i kommissionsbetænkningen, og det har jeg for mit vedkommende fundet det rigtigt at acceptere, så meget mere som mit forslag jo var udtryk for det, jeg kunne kalde det midlertidige mellemstandpunkt. Må jeg i denne forbindelse sige, at såvel det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen som det ærede medlem hr. Vagn Bro henviste til en skrivelse fra højesteret, hvori man taler om risikoen ved de skønsmæssige afgørelser. Derom vil jeg gerne sige, at mig forekommer det, at det er lidt vel stærkt i denne forbindelse at tale om skønsmæssige afgørelser. Vi havde jo i udvalget lejlighed til at gennemgå en række konkrete retstilfælde, hvor det forekom mig temmelig klart at der ikke blev tale om et skøn, men om en så overvejende sandsynlighed, at man ikke med rette kunne sige, at det var en afgørelse, der alene var præget af et skøn.

Jeg vil i øvrigt som begrundelse for ændringsforslagene henvise til, hvad der er anført i betænkningen, og til de bemærkninger, der er fremført af mit partis ærede ordfører, det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen. Jeg bør vel i denne forbindelse også henvise til de oplysninger, vi har fået fra Norge om de erfaringer, man dér har indvundet i kraft af loven af 1956.

Det ærede medlem hr. Vagn Bro talte gentagne gange om, at de i 1937 gennemførte regler i det væsentlige må siges at have virket tilfredsstillende; og at dette havde stået i bemærkningerne til lovforslaget, var for det ærede medlem et meget vigtigt argument for, at han ikke ville være med til at ændre i 1937-loven. Derfor vil jeg gerne gøre opmærksom på,

at udtalelsen om, at disse regler i det væsentlige må siges at have virket tilfredsstillende, selvsagt går på, at 1937-loven gennemførte en total ændring af princippet, nemlig den principielt tilstræbte ligestilling mellem børn født i ægteskab og børn født uden for ægteskab.

Ved første behandling diskuterede vi ordene i bemærkningerne om, at loven nu havde virket så længe, at den burde tages op til revision, og jeg erkendte over for det ærede medlem, at det, at en lov var gammel, ikke i sig selv var et argument for at ændre den. Det afgørende var altså dette, at man siger, at 1937-loven, som gennemførte en principiel nyordning, i det væsentlige har virket tilfredsstillende; men dette hindrer ikke, at man nu søger at komme det skridt videre, som man anser for rigtigt.

Man bruger også i mindretallets betænkning udtrykket „en så moderne lovgivning“. Det er mig ikke aldeles klart, hvad der ligger i ordet „moderne“ netop i denne forbindelse.

Må jeg i øvrigt om 1937-lovens principper og om den lov, der vil blive resultatet, hvis ændringsforslagene og lovforslagene vedtages, sige i anledning af det ærede medlem hr. Vagn Bros udtalelse om kampen mellem de flere implicerede — det ærede medlem fru Erna Sørensen var vist inde på det samme — at jeg tror, denne kamp vil blive lige bitter, vil blive ført i lige så høj grad, så længe man kan føre den, hvad enten man har den ene eller den anden ordning, så det er, forekommer det mig, ikke i sig selv noget argument.

Over for det, som det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen havde sagt om de 18 000 kr., kom det ærede medlem fru Erna Sørensen med en bemærkning, som jeg forstod sådan, at det ærede medlem måske snarere syntes, det burde koste mere at være bidragspligtig eller fader til et barn født uden for ægteskab, idet det ville kalde på en større ansvarsfølelse. Det ved jeg såmænd ikke. Mon ikke det ærede medlem og jeg kan blive enige om, at meget af det, der sker på dette område, er affektforbrydelser, hvor man ikke tænker på, hvad det koster.

Det undrede mig, at det ærede medlem hr. Vagn Bro — og til en vis grad også